

Stadium af Sagen at tage deres Vædringsforslag under Nr. 9 tilbage. Som Vædringsforslaget nu foreligger, hvor det gaar ud paa ikke blot at værne om vedkommendes Ret til at hærge Brag, løst Gods o. s. v., men tillige paa at udfylde Justitsministeriets Ret til at føre Tilshyn med, at Bjærgningsvæjenet ordnes paa forsvarlig Maade, kan det vel umuligt have nogen Udfigt til at blive vedtaget af Tinget. Derimod vide de ærede Forslagsstillere meget vel, at det forholder sig, som jeg sagde, at det er Udvalgets Mening — derom har det givet Løfte til Affendingene fra Naberog Forstrand — at man mellem 2den og 3dje Behandling vil tage under Overvejelse, om det virkelig er nødvendigt at sætte særlige Bestemmelser ind i Loven for at værne om deres økonomiske Rettigheder. Hvad dette sidste Spørgsmaal angaar, vil jeg naturligvis ikke udtale mig bestemt derom, idet jeg har stillet en nærmere Overvejelse i Udfigt, men jeg er tilbøjelig til at tro, at den nærede Frygt ikke er fuldt vel begrundet. Jeg tror nemlig, at der er andre Bestemmelser i Lovforslaget, som værne tilstrækkelig om Forstrandsejernes Rettigheder, og jeg skal her bemærke, at for saa vidt Forstrandsejeren ved Kontrakt har overdraget større eller mindre Dele af sine Rettigheder til andre, falder naturligvis dette Forhold mellem Forstrandsejer og andre private ind under Lovgivningens Regler, og vedkommende Forstrandsejer har naturligvis ikke kunnet overdrage større eller bedre Ret til Arbeføstere, eller hvem det maatte være, end den, han selv har. Jeg tror altsaa ikke, at Frygten er begrundet, men det er som sagt Meningen, at Udvalget nærmere vil overveje dette, og naar galt skulde være, er det min personlige Mening, at man hellere maa sætte Bestemmelser ind, som kunne fjerne ugrundet Frygt, selv om det i og for sig ikke var nødvendigt, end man maa aabne Mulighed for Misforstaaelse og Misnøje, som vilde kunne fjernes ved en eller anden Bestemmelse.

Inden jeg slutter, skal jeg endnu bemærke, at der til Udvalget er indkommet et Andragende fra 6 Strandfogder paa Læsø, som gaar ud paa, at Forholdene der paa Læsø formentlig ere af en noget ejendommelig Bestaffenhed, hvilket skulde gøre det rigtigt og retfærdigt at give en noget anden Bestemmelse om disse Læsø Strandfogders Ret end den, der er givet i Lovudkastets § 18. Dette Andragende er først indkommet, efter at Udvalgets Betænkning var affattet, og det har derfor ikke været Genstand for Drøftelse i Udvalget, lige saa lidt som Udvalget har fundet Lejlighed til desangaaende

at forhandle med den højtærede Justitsminister. Hvor vidt der er saadanne særlige Forhold til Stede paa Læsø, som der er hentydet til, skal jeg i dette Øjeblik ikke udtale mig nærmere om, jeg bemærker kun dette, fordi jeg derved vil have Ret til ogsaa paa dette Punkt at forbeholde Udvalget en nærmere Overvejelse.

J. C. Christensen: Den ærede Ordfører har udtalt sig dels om de Vædringsforslag, hvorom hele Udvalget var enigt, og dels om tre Vædringsforslag, hvorom Enighed ikke har været til Stede. Hvad de første Vædringsforslag angaar, har jeg ingen Grund til her at dvæle ved dem. Jeg kan i det væsentlige slutte mig til, hvad den ærede Ordfører sagde. Hvad derimod de tre Vædringsforslag angaar, hvorom der ikke har været Enighed, maa jeg fremsætte nogle Bemærkninger om dem. Som ærede Medlemmer maatte ville vide, er Forstranden her i Danmark for Størstedelen i Statens Haand, det er kun ganske lidt af Forstrandsrettighederne, der er i private Hænder, nemlig tre Mil Forstrand paa Vestkysten fra Torsminde Gab til Holmsland Klit, dernæst Faus Strand og endelig Anholt Strand. De tre Vædringsforslag, her ere stillede, beles rettelig i to Slags, idet Vædringsforslag under Nr. 1 til § 1 omhandler Strandfogders Ansættelse paa Statens Strand, medens de to andre Vædringsforslag angaa den private Strand. Jeg skal først omtale Vædringsforslag Nr. 1. Efter min Betragtning, som jeg tror Lovgivningen giver mig Ret i, ere Strandfogderne at betragte som Strandsejers Fuldmægtige, og Strandfogderne, som ere ansatte ved Statsstranden, maa altsaa betragtes som Statens befuldmægtigede der paa Stedet. De skulle føre det fornødne Tilshyn og udføre de nødvendige Forretninger baade med Hensyn til det levende Gods, som strander — ved levende Gods forstaar man det, som strander med Folks Medfølge — og med Hensyn til dødt Gods. Nu gælder det om, at Staten paa saadanne Steder udnævner saa gode befuldmægtigede som muligt. Det er da Flertallets Mening, at ved Udnævnelsen af disse Strandfogder kommer man til det bedste Resultat ved at lægge Indstillingerne i de kommunale Raads Hænder. Det er nemlig nødvendigt ikke alene, at disse Strandfogder have Kvalifikationer som dygtige og paalidelige Mænd, men ogsaa, at de have deres Medborgeres udelte Agtelse og Tillid. Og det kunne de efter vor Mening bedst have, naar det vedkommende kommunale Raad faar Lov til at